

Мой град, мой свят

Един от моите любими градове е София не само, защото там прекарвам незабравими мигове с моите роднини и приятели, а и защото с удоволствие показвам града на приятелите си от чужбина. Те се възхищават на Боянската църква, църквите „Св.София“ и „Св. Александър Невски“ , Парламента и жълтите павета около него, Народния театър „Иван Вазов“, Националния дворец на културата.

Чужденците са впечатлени от религиозната толерантност, която може да се види в центъра на София, където в непосредствена близост са разположени: православна църква, католически храм, синагога и джамия, а между тях са останките от стара София, така нареченото Ларго.

Обичам и разходките с тате и мама. Понякога ходим до Националния исторически музей, който е близо до дома ни. Мама ентусиазирано ми показва античните съкровища на траките, средновековните икони, възрожденските стаи.

Караме колела в Южния парк, разхождаме се по улица „Витошка“. Обичам и планината Витоша. През зимата се качваме на Алеко и караме ски с тате, а през лятото правим преходи. Харесвам местността Златните мостове, където огромни камъни-морени останали от ледниковия период образуват каменна река. Харесвам и Копитото, където се

намира телевизионната кула. От там се открива невероятна гледка към града.

Обичам да гледам към Копитото от прозореца вкъщи. Добре ,че все още мога да го виждам. За съжаление, не знам до кога, че както е тръгнало с презастрояването на София, може скоро да не мога.

Последния път, когато се прибрахме, за малко да не познаем блока си. Между входа ни и улицата се беше появил двор, ограден с метална ограда, в който ще се строи нова сграда. За да стигнем до нашия вход, трябва да заобиколим през съседния само пеша. Въпреки протестите на живеещите там, новият собственик е реституирал имота на прадыдо си в реални граници, въпреки че семейството е било обезщетено преди време с няколко апартамента, според думите на хората от квартала. Сега започват дела, телевизия отразява случващото се, но... без резултат.

София е моя град, но случващото се в нея едва ли е моят свят. Искане ми се да мога да кажа: „Моят град е и моят свят!“

Теодор Николев Николов 15г.

Българско училище за роден език, гр. Будапеща